

Nadere bepalingen omtrent den accijns op de binnenlandsche bieren en azijnen.

(Memorie van Beantwoording van het Voorloopig Verslag der Commissie van Rapporteurs.)

dan niet gevorderd worden te harer discretie of ten gevolge van bevelen harer respectieve Regeringen, ten aanzien van artikelen, welke ingevoerd worden voor het gebruik van deze autoriteiten of voor persoonlijk gebruik van ambtenaren in werkelijke dienst van het Gouvernement.

Art. 6.

De wederzijdsche overdracht van forten, bezittingen en regten van souvereiniteit of jurisdictie, bepaald in art. 1 van deze conventie, is afhankelijk van en ondergeschikt aan de invoering van het voorgestelde tarief, en zal niet in werking treden vóór dat de Regering van ieder land zorg zal hebben gedragen voor de uitvaardiging van zoodanige wetten of verordeningen, welke noodig zijn ter invoering van het tarief voor den termijn en onder de voorwaarden hierboven omschreven, en hetzelfde bepaaldelijk in werking zal hebben gebragt.

Art. 7.

Nadat de in het vorig artikel bedoelde overdracht heeft plaats gehad, wordt eene kaart opgemaakt der nieuwe grensscheiding, overeenkomstig de bepalingen van art. 1. Twee exemplaren der bedoelde kaart, door beiderzijdsche Regeringen behoorlijk gewaarmerkt, zullen daarna bij deze overeenkomst gevoegd worden, ter aanduiding der grensscheiding, die geene verandering ondergaat, al mogten naderhand eenige der aan het slot van art. 1 vermelde dorpen verlaten, of het tarief gewijzigd of afgeschaft worden.

Art. 8.

Deze conventie, na, voor zooveel noodig, de goedkeuring der wetgevende magt te hebben bekomen, zal bekrachtigd worden en de ratificaties zullen te Londen worden uitgewisseld binnen den tijd van vier maanden, of zoo mogelijk vroeger.

Ter oorkonde waarvan de respectieve gevolmagtigden dezelve hebben onderteekend en met hunne wapens bezegeld.

Gedaan te Londen den vijftien Maart in het jaar Onzes Heeren achttien honderd zeven en zestig.

(L. S.) (Get.) BENTINCK.
C. J. M. NAGTGLAS.
CARNARVON.
STANLEY.

the local authorities at their own discretion, or according to the orders of their respective Governments, in respect of articles imported for the use of those authorities, or for the personal use and consumption of officers in the actual service of the Government.

Art. 6.

The mutual transfer of forts, possessions, and rights of sovereignty or jurisdiction, stipulated in art. 1 of the present convention, is dependent upon and subject to the establishment of the proposed tariff, and shall not take effect until the Government of each country shall have procured the exactment of any laws or regulations necessary in order to establish that tariff for the term and under the conditions herein before described, and shall have actually put the same into operation.

Art. 7.

After the transfer alluded to in the foregoing article shall have been made, a map shall be drawn of the new boundary division according to the terms of art. 1. Two copies of the said map, duly attested by the Governments on either side, shall then be appended to this convention for the purpose of showing the boundary, which shall undergo no alteration, even should any of the villages mentioned at the end of art. 1, be subsequently abandoned, or the tariff be modified or withdrawn.

Art. 8.

The present convention after receiving, so far as may be necessary, the approval of the legislative authorities, shall be ratified, and the ratifications shall be exchanged at London within a period of four months, or sooner if possible.

In witness whereof the respective plenipotentiaries have signed the same, and have affixed thereto the seals of their arms.

Done at London, the fifth day of March, in the year of Our Lord one thousand eight hundred and sixty seven.

(L. S.) (Signed) BENTINCK.
C. J. M. NAGTGLAS.
CARNARVON.
STANLEY.

[74. 5.]

VERBETERING EENER DRUKFEIL. (In de Bijlagen verbeterd.)

[58. 5.]

MEMORIE VAN BEANTWOORDING van het Voorloopig Verslag der Commissie van Rapporteurs voor het Ontwerp van Wet houdende nadere bepalingen omtrent den accijns op binnenlandsche bieren en azijnen.

§ 1. Het Voorloopig Verslag der Commissie van Rapporteurs uit de Tweede Kamer nopens het wets-ontwerp, houdende nadere bepalingen omtrent den accijns op de bieren en azijnen, vangt aan met de verklaring van eenige leden der Kamer: »dat zij met genoegen in deze wetsvoordragt eene eerste poging hadden ontwaard, om bij de heffing van verbruiksbelastingen te gemoet te komen aan de eischen, welke de ontwikkeling van het fabriekwezen voor den bloei onzer nijverheid doet geboren worden.» Ofschoon de tegenwoordige Regering het verwijt, 't welk hierin schijnt te kunnen worden gevonden, als niet aan haar gerigt mag beschouwen, meent zij echter niet onopgemerkt te mogen laten, dat sedert eene reeks van jaren ten aanzien van ver-

bruiksbelastingen achtereenvolgens verschillende wettelijke bepalingen en administrative maatregelen zijn tot stand gebragt, die de strekking hadden ontwikkeling van fabriekwezen en nijverheid te bevorderen, en dat, meer in het bijzonder met betrekking tot den accijns op de bieren en azijnen reeds meermalen wets-ontwerpen zijn ingediend, welke mede ten doel hadden om in de wijze van heffing — ook ter tegemoetkoming aan de bovenbedoelde eischen — verbeteringen te brengen. Ofschoon deze pogingen, om welke redenen dan ook, niet altijd met gunstigen uitslag zijn bekroond, vordert echter de billijkheid ze niet voorbij te zien. Hoe dit zij, hetgeen in het verslag volgt, is meer regtstreeks de zaak der tegenwoordige Regering. Zij doet dit voorstel, zegt men, »eerst thans, nu zich in de hoofdstad eene magtige vennootschap gevormd heeft, die de Beijersche manier van brouwen op groote schaal wenscht toe te passen»; terwijl verder er op wordt aangedrongen: »dat de Regering in het vervolg niet meer het oogenblik afwachte, waarop van eene invloedrijke zijde krachtige drang wordt uitgeoefend, om aan een billijk verlangen van de Nederlandsche nijverheid te voldoen.»

De Regering weet niet wat aan de leden der Kamer, die deze beschouwingen in het midden bragten, aanleiding kan hebben gegeven de zaak op deze wijze voor te stellen en haar de bedoeling toe te schrijven als of niet het bevorderen van het algemeen belang en van de ontwikkeling van den onderwerpelijken tak van nijverheid de drijfveren waren van deze wetsvoordragt; maar als of zij alleen zou zijn ingediend omdat »van eene invloedrijke zijde krachtige drang is uitgeoefend.» In de Memorie van Toelichting zelve wordt gezegd, dat de belemmering, welke de Nederlandsche Beijersch-bierbrouwerij ondervindt, de aanleidende oorzaak tot die indiening is. Maar juist dit feit bewijst dat de eerste geschikte gelegenheid die zich voordeed door de

Nadere bepalingen omtrent den accijns op de binnenlandsche bieren en azijnen.

(Memorie van Beantwoording van het Voorloopig Verslag der Commissie van Rapporteurs.)

Regering is aangegrepen om de nijverheid ten deze door het voordragen der noodige wettelijke bepalingen te hulp te komen; terwijl het aangeboden wets-ontwerp mede de strekking heeft om dezelfde algemeene belemmeringen te doen verdwijnen, welke de toenmalige Regeringen reeds hebben willen wegnemen bij de wets-ontwerpen van 1855, 1856 en van 1863, en dus lang vóór dat er van eene Nederlandsche Beijersch-bierbrouwerij sprake was. De belanghebbende vennootschap ondervindt overigens reeds de nadeelige gevolgen er van dat zij zich met haar verzoek zoo laat tot de Regering heeft gerigt. Immers de betaling van den accijns naar de inhoudsruimte der roerkuip is blijkens de Memorie van Toelichting voor de bedoelde onderneming geen gering bezwaar te noemen.

Nopens de administratieve voorschriften, waardoor de bepalingen der wet van 1822 bij de toepassing zijn gewijzigd, zullen hieronder bij art. 2 de gevraagde inlichtingen worden verstrekt.

§ 2. De Regering acht het noodig, juist met het oog op de vele aanmerkingen, op de voorgestelde bepalingen bij het ontwerp van 1863 gevallen, om de wijzigingen, welke in de wetgeving omtrent den bier-accijns dienen gebragt te worden, eerst voorloopig in te voeren en gedurende eenigen tijd in de praktijk te beproeven. Hieruit volgt echter in geen deele dat zij geene vaste overtuiging heeft ten aanzien van het stelsel dat voor de heffing van den bier-accijns moet worden aangenomen, of dat de belastingschuldigen afhankelijk zouden worden van de afwisselende inzichten der hoofden van het Departement van Financien die elkander opvolgen.

De bevoegdheid, welke de Regering vraagt, is steeds aan de uitvoerende magt verleend ten aanzien van het vaststellen van bepalingen omtrent fabrieken, waarin eene wijze van werken gevolgd wordt, welke tijdens het behandelen der betreffende accijnswet nog niet genoegzaam bekend was, of althans hier te lande niet proefondervindelijk had kunnen nagegaan of onderzocht worden. Zelfs is die bevoegdheid in sommige gevallen veel onbeprekter verleend dan bij het ontwerp wordt voorgesteld. Voor de branderijen der *derde klasse* en voor de suikerfabrieken, bijv., omvat zij zelfs den grondslag der heffing, en voor de eerstgenoemde fabrieken is zij bovendien niet van afloopenden, maar van doorloopenden aard. Men zie art. 81 der wet van 20 Junij 1862 (*Staatsblad* n°. 62) en art. 6 der wet van 2 Junij 1865 (*Staatsblad* n°. 63). Dit zijn intusschen niet de eenige voorbeelden: in een aantal andere gevallen is het vaststellen van bepalingen omtrent de heffing van verbruiksbelastingen en invoerregten aan de uitvoerende magt overgelaten; ofschoon die bepalingen, zoo wel uit het oogpunt van de belangen der schatkist als van die van handel en nijverheid, minstens even belangrijk waren als de thans voorgestelde. Om daarvan slechts een paar voorbeelden te noemen wordt gewezen op art. 22 der wet van 15 Augustus 1862 (*Staatsblad* n°. 170) en op *alle* bepalingen betreffende de vrijdommen. Er kan dus bij gelegenheid van deze voordragt geene sprake zijn van: » verplaatsing van de bevoegdheid der verschillende Staatsmagten », evenmin als van: » strijdigheid met de bepalingen der Grondwet », in den geest waarin deze tot hertoe steeds is uitgelegd.

Het bezwaar om de thans gevraagde bevoegdheid aan de uitvoerende magt te verleenen — zoo men hierin een bezwaar zien wil — is bovendien te geringer, omdat de maatregelen, welke uit kracht van die bevoegdheid zullen genomen worden, op niemand zullen van toepassing zijn dan op fabrikanten, die dit uitdrukkelijk verlangen. Aan hen, die aan de bepalingen der wet van 1822 de voorkeur geven, blijft het volkomen vrijstaan om op den bestaanden voet te blijven werken. Het verleenen der bevoegdheid kan dus voor de nijverheid onmogelijk eene verzwareing van last ten gevolge hebben; zij kan niet anders worden gebruikt dan tot het wegnemen van belemmeringen, die bezwarender zijn dan de voorwaarden, waaronder ze worden opgeheven.

Wat de vrees voor benadeeling der kleine bierbrouwerijen betreft, geeft de Regering gaarne de verzekering, dat zij het mogelijke zal doen om te gemeet te komen aan de bezwaren, uit het oogpunt van den toestand dier fabrieken tegen het ontwerp van 1863 ingebragt. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat het onmogelijk is om aan de kleine bierbrouwers alle voordelen te gelijk te verschaffen. Willen zij naar de verbruikte hoeveelheid meel worden aangeslagen, dan zullen zij zich ook aan de contróle op dat verbruik moeten onderwerpen. De bepalingen van het ontwerp van 1863 omtrent deze contróle, die bij de nader vast te stellen voorschriften tot voorbeeld zullen worden genomen, zijn overigens voor de kleine brouwerijen veel minder

bezwarend dan voor de groote, waarin zich molens of werktuigen bevinden, bestemd om het mout te malen, te breken of te pletten. De Regering mag zich door deze ongegronde vrees voor benadeeling, evenmin als door de bezwaren, welke voor enkelen welligt in het ontstaan eener krachtige mededinging gelegen kunnen zijn, niet laten nopen tot eene onveranderde bestendiging van den bestaanden toestand, waardoor elke vooruitgang in dezen belangrijken tak van nijverheid zoude worden onmogelijk gemaakt of belemmerd.

Hierboven is reeds aangetoond dat het niet voor het eerst en alleen ten aanzien van den bier-accijns is, dat de bevoegdheid wordt gevraagd tot voorloopige vaststelling door de uitvoerende magt van bepalingen omtrent het toezigt op de fabricatie. De vraag, hieromtrent door eenige leden gedaan, vindt daarin hare beantwoording, alsmede in de omstandigheid dat, voor zoover de regeling der bepalingen omtrent de branderijen in bijzonderheden bij de wet is vastgesteld, dit geschiedde voor eene fabricatie, en met behoud van een stelsel, waaromtrent de ondervinding sedert jaren de noodige gegevens had opgeleverd; terwijl de voorgestelde bepalingen omtrent den bier-accijns nieuwe wijzen van werken en een nieuw stelsel betreffen, waaromtrent nog geene ondervinding is opgedaan. De vergelijking met het aanhangige voorstel betrekkelijk de binnenlandsche suikerfabrieken gaat evenmin op. Voor deze fabrieken wordt een stelsel van contróle voorgesteld, hetwelk in Frankrijk sedert 15 jaren in 300 à 400 fabrieken is toegepast; terwijl in de §§ 4 en 6 der Memorie van Toelichting bij het meergenoemd ontwerp van 1863 een overzicht is gegeven van de stelsels, waarnaar de belastingen op het bier in andere landen worden geheven, en in bijzonderheden is aangetoond, waarom hier te lande geen enkel dier stelsels ongewijzigd kan worden ingevoerd. Het is om deze verschillende redenen dat de Regering, gelijk in den aanhef dezer paragraaf reeds is gezegd, eene praktische proefneming met de bepalingen, welke zij uitvoerbaar acht, aan het nader indienen eener volledige herziening van de wet op den bier-accijns wenscht te laten voorafgaan. Die proefneming is niet alleen noodig met betrekking tot de Beijersche wijze van bierbrouwen; maar ook ten aanzien van sommige onderdeelen der gewone wijze van bierbrouwen, waarop onder de bestaande wetgeving weinig is gelet, en ten aanzien van de verbeteringen, die men ongetwijfeld ook in deze laatste wijze van brouwen zal verlangen te brengen, wanneer de wetgeving den brouwer niet meer in de rigting van het overmatig gebruik van meel in betrekkelijk kleine roerkuipen voorstuwet. Dit blijkt reeds uit de adressen, tot ondersteuning van dit wets-ontwerp door onderscheidene bierbrouwers aan de Kamer ingediend. Wat eindelijk den termijn betreft, binnen welken de voorloopige bepalingen door andere moeten worden vervangen, wordt verwezen naar de wijziging, in art. 5 van het ontwerp gebragt, en de daarbij gevoegde toelichting.

§ 3. Nopens de wenschelijkheid der afschaffing van den bier-accijns acht de Regering het overbodig thans in beschouwingen te treden. Kon er op dit oogenblik sprake wezen van het afschaffen van belastingen, dan nog zoude het de vraag kunnen zijn, of niet welligt andere accijnsen, bijv. die op het geslagt en op de zeep, het eerst aan de beurt liggen.

Art. 1. Om zooveel mogelijk te gemeet te komen aan de bedenkingen, in de bovenvermelde adressen van bierbrouwers tegen het belastingcijfer van 4 cent per pond meel aangevoerd, is dit cijfer thans op 3½ cent per pond gebragt. Er werd aanvankelijk 4 cent voorgesteld, omdat enkele bierbrouwers, die slechts 25 pond meel per vat inhoudsruimte der roerkuip verwerken, tot hiertoe dit bedrag per pond meel hebben betaald. Nu evenwel op ontgensprekelijke wijze blijkt, dat een aantal bierbrouwers zullen verlangen om naar den nieuwen maatstaf te worden aangeslagen (waaronder, wanneer de accijns op 3½ cent per pond wordt gesteld, natuurlijk ook zij die thans slechts 25 pond verbruiken), en er dus geene sprake meer kan zijn van eene bevoorregting boven deze laatste van de Nederlandsche Beijersch-bierbrouwerij. heeft de Regering gemeend het cijfer van 4 cent niet te moeten behouden, daar 3½ cent zelfs nog iets hooger is dan hetgeen thans door de bierbrouwers gemiddeld wordt betaald. Het cijfer van 3 cent, hetwelk door de voormelde adressanten wordt verlangd, zou echter te laag zijn.

De mededeeling in de Memorie van Toelichting, nopens het verbruik bij het brouwen op de Beijersche wijze van minder moutmeel *per vat inhoudsruimte* der roerkuip, is juist. Wat daaromtrent in het Voorloopig Verslag wordt gezegd, steunt op een dwaalbegrip. Ook bij de Beijersche wijze van brouwen wordt

Nadere bepalingen omtrent den accijns op de binnenlandsche bieren en azijnen.

(Gewijzigd Ontwerp van Wet; Eindverslag.)

het meel voor elk brouwsel in ééns in de roerkuip gestort. Doch er wordt maar één aftreksel genomen; terwijl men bij de gewone wijze van brouwen onderscheidene opvolgende aftreksels neemt, zoodat in eene kuip van dezelfde grootte veel meer meel kan verwerkt en toch slapper bier vervaardigd worden.

Zoover bekend is wordt hier te lande geen melasse, aardappelstroop of andere soortgelijke grondstof tot vervaardiging van bier gebruikt. Aan de opmerkingen hieromtrent, en omtrent het mogelijke gebruik van ongebroken graan, is echter door aanvulling der redactie gevolg gegeven.

Ten aanzien van den naderen aandrang bij dit artikel, om de belangen der kleine bierbrouwerijen niet uit het oog te verliezen, kan de verzekering slechts worden herhaald, bij § 2 dezer memorie daaromtrent gegeven.

Art. 2. Nopens de bedenkingen, bij de aanmerkingen op dit artikel op nieuw aangevoerd tegen het verleenen der bevoegdheid, daarbij voor de uitvoerende magt gevraagd, wordt verwezen naar hetgeen te dien aanzien bij § 2 dezer memorie reeds is geantwoord. De meening, dat het toekennen dezer bevoegdheid, naast die van de tweede alinea van art. 1, overbodig zou zijn, is niet juist. Krachtens deze alinea kunnen wél de vereischte uitzonderingen worden toegelaten op de artt. 2 en 16 der wet van 1822, als regtstreeks in verband staande met de bepalingen omtrent het meelverbruik, doch niet op andere bepalingen dier wet, ofschoon dit voor de bierbrouwers die op grootere schaal werken even noodzakelijk is. Men wijst hier, onder andere, op de bepalingen ten aanzien van den tijd en de wijze waarop de aangifte der werkzaamheden moet worden gedaan (art. 13), en van den tijd van aanvang en afloop van sommige werkzaamheden (art. 18). Deze uitzonderingen zijn thans bij administrative beschikkingen toegestaan. Ook zijn een aantal vergunningen bij dergelijke beschikkingen verleend, om, met afwijking van de artt. 8 en 10, roerkuipen te bezigen beneden het vastgestelde minimum van grootte, en om roerkuipen door middel van zoogenaamde »tapoenen» (openingen die naar willekeur kunnen worden geopend of gesloten) in te rigten om te kunnen gebruikt worden tot op verschillende hoogten.

Art. 3. Het is de bedoeling om den bierbrouwer telkens te laten kiezen, naar welken maatstaf hij verlangt aangeslagen te worden.

Art. 4. Daar hier alle overtredingen, groote en kleine zonder onderscheid, in dezelfde strafbepaling worden begrepen, is de bijvoeging eener bepaling als die van de tweede alinea noodig, ook om verband te houden met de bepalingen der oorspronkelijke wet, waarbij tegen de overtredingen, welke onder de genoemde alinea vallen, zelfs tegen sommige die de regter waarschijnlijk niet daaronder zou rangschikken, insgelijks eene vaste boete van f 400 is vastgesteld. (Zie de wet van 1822, artt. 2, 9, 10, 11, 13, 14, 16, 17, 21 en 22.)

Wat de beteekenis betreft, waarin het woord »ontduiking» moet worden opgevat, spreekt het wel van zelf dat hier alleen moet gedacht worden aan handelingen, door welke de schatkist regtstreeks wordt benadeeld. Het opzet evenwel is zelden of ooit te bewijzen. Bestaan redelijke gronden waarop kan worden aangenomen dat eene overtreding zonder bedriegelijke bedoelingen is begaan, of valt dit zelfs maar min of meer te betwijfelen, dan wordt de bekeurde steeds tot transactie toegelaten of hem kwijtschelding verleend.

Art. 5. De redactie is thans in dien geest gewijzigd, dat de voorgedragen bepalingen na 31 December 1870 hare kracht verliezen. Deze termijn is niet te lang gesteld; niet dadelijk toch zullen de nieuwe wijzen van werken algemeen gevolgd worden. Tot het verrigten van voldoende proefnemingen en vergelijkingen zijn daarom twee jaren niet te veel. Rekent men daarbij den tijd, benoodigd voor het stellen en onderzoeken, ook bij de Raad van State, van het wets-ontwerp tot herziening dezer bepalingen, dan zal dit niet voor het laatst van 1869 of het begin van 1870 kunnen ingediend worden. Evenwel wil de Regering gaarne de verzekering geven dat zij dien termijn niet zal afwachten, indien nader mocht blijken dat de vereischte gegevens spoediger voorhanden zijn.

Bij deze memorie wordt een gewijzigd wetsontwerp overgelegd, waarin ook gevolg is gegeven aan de aanmerkingen op den considerans.

De Minister van Financien,

R. J. SCHIMMELPENNINGK.

[58. 6.]

GEWIJZIGD ONTWERP VAN WET.

WIJ WILLEM III, ENZ.

Alzoo Wij in overweging genomen hebben, dat het noodig is, in verband met de wetten van 2 Augustus 1822 (*Staatsblad* n°. 32) en van 15 Mei 1859 (*Staatsblad* n°. 38), nadere bepalingen vast te stellen omtrent den accijns op de binnenlandsche bieren en azijnen,

Zoo is het, dat Wij, den Raad van State gehoord en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Art. 1.

De accijns op de binnenlandsche bieren kan, in plaats van naar de inhoudsruimte der belastbare werktuigen, worden geheven naar den maatstaf van *drie en een halven cent* per pond gewoon ruw moutmeel, dat tot het vervaardigen van bier wordt gebruikt. Bij het gebruiken van ander ruw of ongebuild meel, of van gebroken of ongebroken graan, is daarvoor dezelfde accijns verschuldigd.

Indien eene andere voor de wijngisting geschikte grondstof dan graan wordt gebruikt, kan de accijns mede worden geheven tot het voormelde bedrag, voor eene hoeveelheid grondstof, welke evenveel alcohol kan opleveren als een pond gewoon ruw moutmeel.

De bepalingen, noodig voor de heffing volgens dit artikel, worden door Ons vastgesteld.

Art. 2.

Wij behouden Ons voor om, onder de noodige bepalingen tegen misbruik, ook andere afwijkingen toe te staan van de wettelijke voorschriften omtrent den accijns op de binnenlandsche bieren en azijnen, wanneer dit in het belang van den betrokken tak van nijverheid noodig blijkt.

Deze afwijkingen strekken zich echter niet uit tot het bedrag en den grondslag van den accijns.

Art. 3.

De verordeningen, krachtens deze wet uit te vaardigen, zijn van toepassing op alle fabrikanten, die dit blijkens eene bij den betrokken ontvanger der accijnsen in te leveren schriftelijke verklaring verlangen.

Art. 4.

Overtreding van hetgeen door Ons krachtens art. 1 of 2 wordt voorgeschreven, wordt gestraft met eene boete van *vijftig* tot *vier honderd gulden*.

Het maximum dezer boete wordt steeds toegepast, wanneer de overtreding ontduiking van den accijns ten gevolge heeft gehad of bij ongestoorden voortgang had kunnen hebben.

Art. 5.

Deze wet blijft van kracht tot den 31sten December 1870.

Lasten en bevelen, enz.

[58. 7.]

EINDVERSLAG *der Commissie van Rapporteurs voor het bovengenoemd Ontwerp van Wet*; uitgebragt in de zitting van den 17den Mei 1867.

De Commissie van Rapporteurs voor het ontwerp van wet houdende nadere bepalingen omtrent den accijns op de binnenlandsche bieren en azijnen heeft kennis genomen van de Memorie van Beantwoording, door de Regering betrekkelijk dat wetsontwerp ingezonden, en is van oordeel, dat daaromtrent geene nadere overweging in de afdelingen wordt vereischt. Tevens heeft zij gemeend, zich van het uitspreken van een eigen oordeel omtrent de in dat stuk behandelde punten te kunnen onthouden.